

Sygn. akt III APz 10/12

POSTANOWIENIE

Dnia **10 stycznia 2013** r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Roman Skrzypek

po rozpoznaniu w dniu **10 stycznia 2013r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **H. P.**

przeciwko **PKP(...) w P.**

o zapłatę

na skutek **zażalenia powoda**

od postanowienia **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **23 lipca 2012 r.** sygn. akt **III P 5/12**

p o s t a n o w i a:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2012 roku Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu odrzucił pozew „wobec nieusuwalnego, pierwotnego braku zdolności sądowej wskazanej w pozwie strony pozwanej (art. 199 § 1 pkt 3 kpc)”.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc.

„Brak zdolności sądowej w odniesieniu do pozwanego PKP (...) był brakiem nie dającym się uzupełnić, gdyż nie mogła ona uzyskać osobowości prawnej, ani stać się jednostką organizacyjną, o jakiej mowa w art. 64 §1¹ kpc, gdyż jako strona oznaczony w pozwie podmiot nie istnieje” – podkreśla Sąd Okręgowy.

W zażaleniu, na to postanowienie powód - działając przez profesjonalnego pełnomocnika – zarzucił naruszenie art. 189 § 1 i 2 kpc, gdyż powód może uzupełnić brak w zakresie zdolności pozwanego i w miejsce zlikwidowanej PKP (...),

jako następcę prawnego, wskazać PKP (...) z siedzibą w N. albowiem jest to jedyne „sprostowanie oczywistej omyłki w pisowni”.

Rozpoznając zażalenie Sąd Apelacyjny ustalił i rozważył, co następuje:

1. W pozwie z 30 grudnia 2011 r., powód jako pozwanego wskazał PKP(...) w P., który to Zakład, w związku ze zmianami organizacyjnymi w Spółce, od 1 stycznia 2011 r. już nie istnieje. Powstała, w wyniku połączenia PKP(...) w P., nowa jednostka organizacyjna: PKP(...) z siedzibą w N..

Doszło więc do transferu zakładu pracy skutkującego zmianę pracodawcy – w rozumieniu art. 3 k.p. w związku z art. 23¹ k.p. oraz art. 460 § 1 kpc. I właśnie dlatego należy przyjąć, czego w istocie skarżący nie kwestionuje, iż stroną pozwaną powinien tu być PKP(...) z siedzibą w N..

2. O likwidacji dotychczasowego pracodawcy p. H. P. jego profesjonalny pełnomocnik był informowany co najmniej trzykrotnie (v. – pismo z dnia 12.12.2011 r. stanowiące odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 59 – odpowiedź na pozew – v. k. 85 oraz na rozprawie w dn. 23.07.2012 r. –

v. protokół rozprawy k. 103). Nie przedsięwziął jednak żadnych sanacyjnych czynności procesowych. Tym samym nie sposób podzielić supozycji skarżącego o niemożności samodzielnego ustalenia przezeń legitymacji biernej strony pozwanej oraz jej zdolności sądowej.

3. Zdolność sądowa jest bezwzględną przesłanką procesową. Jej brak stanowi przeszkodę procesową, którą Sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy (zd. trzecie art. 202 kpc). Atrybutem zdolności sądowej jest przymiot (istniejącej osoby fizycznej czy jednostki organizacyjnej) pozwalający na możliwość przeprowadzenia z jej udziałem ważnego postępowania sądowego. Rzeczywisty brak podmiotu, z udziałem którego postępowania mogłoby się toczyć, to w istocie pierwotny (i nieusuwalny) brak zdolności sądowej.

W tym wypadku art. 70 kpc nie ma zastosowania a pozew podlega odrzuceniu - na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 kpc (wykluczone jest prowadzenie procesu z podmiotem, który nie istnieje).

4. Zasadniczo myli się profesjonalny pełnomocnik powoda jeśli oczekuje, w danej sytuacji procesowej, podejmowania przez sąd pracy czynności

z urzędu (np. wezwanie o sprostowanie lub konkretyzację oznaczenia strony pozwanej). Wszak to stroną powodową obciąża obowiązek właściwego doboru przeciwnika procesowego oraz jego prawidłowe oznaczenie (wg. przyjętej konstrukcji prawnej) – odpowiednio do woli powoda. Działanie sądu z urzędu mogłoby prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (patrz: art. 5 kpc, ale również art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji R.P.), co mogłoby skutkować nawet nieważnością postępowania (gdyby strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw – art. 379 pkt 5 kpc).

Zupełną dowolnością obarczone jest oczekiwanie profesjonalnego pełnomocnika, iż to sąd (procesowy) wyręczy go w powinnościach obciążających stronę.

5. W świetle tego co powiedziano wyżej zarzut skarżącego „naruszenia art. 199 § 1 i § 2 kpc” jest niezasadny, a jako taki skutkował też oddaleniem zażalenia – na podstawie art. 397 § 2 zd. 1 kpc w związku z art. 385 kpc.

Reasumując orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)